

imidlertid Folk, som solgte den Dag, og det er mig ganske ubegribeligt, hvorfor det ikke kan blive oplyst, hvem det var. Jeg tror nok, det er en fejl Adresse, Bankudvalget har givet sin Forespørgsel. Det er vist ikke sikkert, at det var Landmandsbanken, der solgte. Handelsministeren erklærede nok i sit Svar, at han ikke havde nogen Myndighed overfor Landmandsbanken til at forlange en saadan Oplysning. Hvis det er rigtigt, tror jeg rigtignok, at den højtærede Handelsminister ser meget forkert paa Forholdene, for en Bank, som i Øjeblikket ikke alene har 40 Millioner Præferenceaktier indestaaende, som er Statens, men som dernæst har alle sine Gældsforpligtelser dækket ved Statens Garanti i de første 5 Aar, i den Bank tror jeg dog nok svarer baade Bankraad og Direktion, hvis Handelsministeren spørger. Men jeg raader ikke til det, da jeg tror, det er en gal Adresse. Jeg vilde snarere tænkt mig, at det var et Vekselererfirma, som stod Landmandsbanken nær, der solgte den Dag for nogle Personer. Men hvorfor det ikke kan oplyses, hvilke Personer det var — det har jo ogsaa megen Interesse, forekommer det mig, for den højtærede Udenrigsminister —, begriber jeg ikke. Saaledes som jeg kender Udenrigsministeren — jeg har kun et flygtigt Kendskab til ham —, vilde jeg tro, at han havde den største Interesse i at faa at vide, om nogen den Gang har misbrugt hans Erklæring.

Jeg vender imidlertid tilbage til de tyske Aktier. Jeg har sagt, at de kunde sælges, og det er jo Bevis for, at der behøvedes ikke nogen som helst Mellekomst af de to Herrer; de købte de Aktier og solgte dem igen og solgte dem med Fortjeneste, solgte dem paa Børsen, uden at de med nogen Sikkerhed kunde vide, hvor de gik hen. Jeg gad vide, om virkelig dem højtærede Udenrigsminister, som nu paastaar at vide, at Aktierne var tyske, da de købtes, havde undersøgt Dag for Dag, hvor de kom fra — det var jo Millioner, ellers kunde der ikke være tjent saa meget paa dem —, undersøgt Dag for Dag, om det var fuldkommen sikkert, at de kom fra tyske Ejere, og forvisset sig derom paa den Maade, hvorpaa man kunde forvise sig derom. Var det mon ikke den anden Partner, der forestod Indkøbet, og fik virkelig Udenrigsministeren den Gang, da det neppe interesserede saa meget som nu, fuldkommen og nøjagtig Besked om dette Forhold? Det tror jeg ikke. Jeg ved ikke, hvordan Udenrigsministerens Partner skulde kunne have sikret sig, at Aktierne ikke gik

tilbage til Tyskland. Der synes jeg ogsaa, at Ministeren var inde paa en Forveksling. Han anførte nemlig i Folketinget en Depecheveksling mellem den danske Gesandt i London og den daværende Udenrigsminister Hr. Erik Scavenius, hvoraf fremgaar, at paa et vist Tidspunkt spurgte Castenschild, som nu er død, Udenrigsministeren — eller han henvendte sig til Udenrigsministeriet her — i Anledning af, at det sagdes i London, at der paa Københavns Børs foregik et uhyre Opkøb af Det forenede Dampskibs Selskabs Aktier, og at man var urolig derved. Dertil svarer Udenrigsministeren, at det ikke er rigtigt, og desuden forbyder Markkursen et saadant Indkøb fra Tyskland. Men hvis det er rigtigt, at Markkursen forbyder det, ser jeg oprigtig talt ikke, at der behøves noget som helst andet; jeg ser ikke, at der da behøvedes at udfoldes nogen som helst Anstrengelser fra de paagældende Køberes Side for at holde Aktierne paa danske Hænder. Paa den anden Side: hvis der solgtes paa Børsen af disse Aktier, kunde virkelig intet Menneske indestaa for, at Aktierne ikke gik lige tilbage til Tyskland, hvad jeg nu slet ikke tror, de gjorde. Men det var ikke de Herrers Fortjeneste — Fortjenesten laa paa et andet Omraade —, for det kunde de ikke vide.

Saa er det, at jeg — det er mig pinligt at maatte gøre det, det maa jeg ærligt tilstaa — kommer til det sidste Punkt, og det er dette, at den højtærede Udenrigsminister og endnu mere alle de, der taler paa hans Vegne, siger, at Købet skete af patriotiske Grunde. Kan det forenes med en betydelig Gevinst? Maa man ikke sige, at Forretning er Forretning, og at Patriotisme er Patriotisme, og at Fædrelandets Gudinde mødes ikke med Merkur? Fædrelandskærlighed for sig og Spekulationsgevinst for sig. Man kan ikke blande de to Ting sammen, og det er ganske givet, at man maa sige — det er Ulykken ved at komme ind paa private Forhold —, at der blev tjent endda meget betydelige Beløb ved dette Køb og Salg. Det er muligt — jeg gaar ud fra det —, at den højtærede Udenrigsministers Syn er uklart overfor dette, og han gaar ud fra, at disse Aktier er tyske. Jeg har mine store Tvivl om, at de alle var tyske. Men netop fordi der kan være en saadan Tvivl, og fordi Justitsministerens Forbehold overfor disse Oplysninger skaber Tvivl, burde dette komme frem tydeligt og klart for alle. Men Patriotisme maa man ikke blande ind deri. Jeg skal give Udenrigsministeren et Eksempel, som